

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

M. Ant. Mvreti Variarvm Lectionvm Libri XV

Muret, Marc-Antoine

Antverpiæ, M. D. LXXXVI.

Cap. 3. Ex eodem libro alij aliquot loci.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-70864](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-70864)

Non quidem sibi ignara que de Silano vulgabantur. libro quarto: Non quidem sibi ignarum posse argui. libro quinto: Sed quadam secus quàm dicta sint cadere, falsis ignarum dicentium. libro XI. Non rumor inerea, sed verum que nuntij incedunt, qui gnara Claudio cuncta, & verum promptum vltioni adferrent. libro XII. Nihil tam ignarum barbaris, quàm machinamenta, & astus oppugnantium: At nobis ea pars militia maximè gnara est. libro XIII. Idq̄, nulli magis gnarum, quàm Neroni. Sed & lib. XIII. ubi est, cognitum id Neroni: è veteris scripturæ vestigijs lego, Gnarum id Neroni.

Ex eodem libro alij aliquot loci.

CAPVT III.

AGRIPPA interfecto, nuncianti centurioni, ut mos militia, factum esse quod imperasset, neque imperasse sese, & rationem facti reddendam, apud Senatum respondit. Verbis illis Taciti, ut mos militia, propemodum adducor, ut illam quasi solemnem quandam fuisse verborum formulam, putem: Factum est quod imperasti, eò magis, quòd hac ipsa in re narranda, eodem retinet & Suetonius, cuius hæc verba sunt: Tribunus renuntianti Tribuno factum esse quod imperasset, neque imperasse se, & redditurum eum senatui rationem respondit. Itemque in Claudio: Die ipso Claudij, & Agrippina nuptiarum in quinque & triginta senatores, pro centisq̄ue amplius equites Romanos tanta facilitate aduertit, ut de nec consularis viri renuntiantie centurioni, factum esse quod imperasset, negaret quidquam se imperasse: nihilominus rem comprobaret. In eo autem, quòd paulo post subiicitur: Fam conditionem esse imperasti, ut non aliter ratio constet, quàm si vni reddatur: frustra tentatur à quibusdam vetus scriptura, qui putant me-

luis legi posse, *ut non aliter rata constet*. Hoc enim di-
 cit Tacitus, rationem cuiusque facti constare non
 posse, si pluribus, ut *senatum*, reddenda sit, semper
 eum idem factum alios probaturos, alios improba-
 nturos. vnum esse oportere, cui reddatur ratio, & cuius
 iudicio stetur. si aliter fiat, imperij vim resolui: & pro
 monarchia Aristocratian quandam, aut oligarchian
 constitui. Paulo post autem, legendum puto: *Lacri-
 mas gaudis, questus adulatione miscebant*. Nam hoc
 modo & venustior est, & numerosius cadit oratio.
 Iam vero vbi de testamento Augusti agitur, locus est
 iudicis corruptus, de quo quid mihi videatur expo-
 nam. Primum igitur quod ait, *Legata non vltra ciui-
 lem modum*, nihil omnino arbitror ad legem Falci-
 diam pertinere: quae cum, ut notum est, ne in mili-
 tari quidem testamento locum habeat, multo minus
 locum habere potuit in testamento Imperatoris,
 quem huiusmodi legibus solutum esse constat: neque
 hoc dicere Tacitum, non esse oneratam legatis ab
 Augusto hereditatem suam vltra modum Falcidia le-
 ge praescriptum: sed legata ab eo fuisse modica, &
 modesta, neque excedentia vsitatum locupletibus ci-
 uibus in testamentis condendis modum. Certè
 enim *ciuile* etiam in libris Iuris saepe dicitur, quod
 moderatum est, & vsitatum, & ordinarium. Et ita
 dicit Cicero *odium ciuile*, non vlla propria, ac priuata
 de causa susceptum, sed quod omnium bonorum
 omnium commune esse solet aduersus improbos. Quid
 enim odisset Clodium Milo, segetem, ac materiam
 suae gloriae, praeter hoc ciuile odium, quo omnes im-
 probos odimus? Peccat enim Victorius qui *commune*
 eo loco, non *ciuile*, aduersus omnium librorum fidem
 scribendum putat. Sic Ouid.

Exercet

Mureti
 r Lektionen
 LIII
 28

Exercet memores plusquam ciuiliber iras.

Augustus igitur legata non reliquit ultra ciuilem modum, præter pauca quædam, quæ subiungit his verbis: *Nisi quod populo, & plebi cccxxxv. prætoriarum cohortium militibus singula nummum millia legatariis autem cohortibus ciuium R. trecentos nummos tantum dedit. Hæc enim legata magna planè, & amplius ultra ciuilem modum: & imperatoria potius, quàm ciuilia.* Sed verba Taciti, non dubito, quin corrupta, & hunc modum è Suetonio emendanda sint: *Nisi quod populo, & plebi quadringentes, tribubus tricies quingentes.* Ut intelligamus, præter quadringentes legatum populo, etiam in singulas tribus centena millia relicta esse. Quod autem apud Suetonium professus dicitur Augustus, non plus ad heredes suos peruenturum esse, quam millies, & quingentes, non ita intelligendum est, ut ex ea pecunia legata præstanda essent, sed omnibus legatis, atque omni onere deducto. Non enim id verbum accipiendum esse, iuris auctores dicunt, quod non adscripsissem, nisi à quibusdam, quæ minimè decebat, aliter accipi viderem. Aliquando post, ubi ita legitur: *Cæsis Hirtio & Pansa, sua præter hæc illos, seu Pansam venenum vulnere adfusum, sua milites Hirtium, & machinator doli Casar abstulit.* non dubito, quin illud posterius, *sue*, deleri debet. Huius generis multa sciens omitto: non quia è scriptis, ea quoque indicari: sed quòd arida quodammodo, & legentibus nihil voluptatis allatura videantur, cuius in hoc scriptorum genere aliquam habendam esse rationem puto.